

Seks døgn i de dype norske finnskoger setter sine spor. Aldri har jeg sovet så lite, og aldri før har jeg heller hatt en slik energi. Det hele var som et mytisk eventyr i virkeligheten, forteller Wolf etter en utesitting.

Her omgikk vi ånder og småfolk, alver, dyr og andre vesener like naturlig som vi omgås folk.

Vi var tolv i tallet, samlet inne ved det gamle torpet på Finnskogen. Det er alltid en del spenning i lufta når stort sett ukjente mennesker møtes i slike omgivelser, vel vitende om at ferden videre og så ville forbli ukjent inntil uka var over.

Vi skulle innom atskillige trommereiser, bygging av medisinhjul, ildseremoni, visionquest for å nevne noe.

Allerede fra første trommeslag for å sette energien, ble jeg fylt med en uendelig stor ro, ulikt noe jeg tidligere har opplevd. Det var som om alt i meg gikk i samme modus, fininnstilt og justert. Som om jeg fløt fritt rundt i en stillhetens sjø hvor bølgene og jeg spilte samme harmoni.

Samtidig fyltes jeg med en kraft som nesten skremte meg til og begynne med. Det er vel egentlig feil å si at jeg fyltes med kraft, for det handler om å åpne opp for den kraft man besitter. Overrasket over disse for meg ukjente krefter lot jeg dem gradvis få lov til å gjøre seg gjeldene, forsøkte ikke lenger å holde tilbake eller stenge dem av. Det hele virket så naturlig og det var bare å la det skje.

En av trommereisene går ut på å hente kraftdyret og energien vi skulle jobbe med denne uka. Mitt kraftdyr var Bison (tatanka). Tidligere har jeg aldri hatt Bison, men da den stanget meg i hjertet med sitt horn, bredde det seg en opplevelse av å ha kommet "heim" i meg.

Bison står for mange egenskaper, og når jeg nå i ettertid henter fram dette om egenskaper: "Earth Creativity, Feminine courage, Abundance, Knowledge, Generosity, Hospitality, Sharing work, Courage, Strength, Challenge, Survival, Giving for the greater good, Formulating beneficial plans".

blir jeg varm om hjertet når jeg ser hvor godt dette passer inn i alt som skjedde denne uka. Man ser det man vil se sies det, men jeg velger nå å se helheten gjennom hele denne uka og veit da at det stemmer.

Mye skjer og mye deles mellom alle som deltar her og det er viktig med pauser, og med varmen vi hadde innimellom var det også godt med avkjøling. Etter et forfriskende bad i tjernet går jeg tilbake til torpet. På veien opp får jeg øye på noe som glimter på skogsveien. Det glimter og roper på meg, Med bare fingre setter jeg i gang å grave. Godt og dypt nedgravd med bare en liten glinsende flik synlig. Når jord og småstein er fjernet sitter jeg der i veien med en marmorlignende stein i mine hender. Den formelig gløder og varmen brer seg i hele meg. Jeg forstår da at der holder jeg i den første steinen til medisinhjulet vi skal bygge og den representerer øst.

Seinere denne dagen idet vi skal starte ritualet med å bygge medisinhjulet henter jeg fram steinen. Da jeg står der med denne i hendene kjenner jeg at kraften i meg ytterligere styrkes og jeg føler ørnens nærvær der jeg er del i denne rituelle/hellige handling. En hilsen og bønn jeg sender til øst idet steinen legges. Øst har ørnen som sin beskytter og representerer ild, sol, fargen gul, det spirituelle og opplysthet. For meg representerer det også endringer og nye muligheter.

Medisinhjulet bygges videre med steiner for sør, vest og nord, og fullføres med sju steiner i sirkel plassert rundt ildstedet i sirkelens sentrum. De sju representerer Moder Jord, Bestefar Sol, Bestemor Måne, Skilpaddeklanen, Froskeklanen, Ørneklanen og Sommerfuglklanen.

Når alt og alle er på plass tennes den seremonielle ilden i en grop i sentrum. Denne ilden er hellig og skal brenne kontinuerlig i 4 døgn. Denne ilden skal voktes av Ildvoktere som skal passe ilden på skift og sørge for at flammen holdes ved like uansett vær. Når man er ildvokter skal man også arbeide med seg sjøl inne i medisinhjulet.

Mine opplevelser som ildvokter var av sterk karakter og medisinhjulet var hyppig besøkt av ånder, mens småfolket nysgjerrig pilte rundt i skogkanten. Besøket som gjorde aller størst inntrykk på meg var en menneskekropp med hjortehode som hadde en sol-lignende medaljong hengende på brystet. Mens jeg satt der og trommet kom han inn fra øst og satte seg på min venstre side. En god stund satt vi der i stillhet til den rytmiske lyden av tromma (som for øvrig har hjorteskinn) Tromma stanser og hender og øyne møtes og en enorm kraft fyller meg. En sjaman med hjortemedisin er på besøk og hva jeg i detalj fikk beskjed om skal jeg ikke gjengi, men det bekreftet alle tidligere beskjeder/visjoner jeg har hatt, og jeg veit hvor min veg går og hvilket arbeid som venter.

Idet han forsvinner er energien så kraftig at det føles som om alt av molekyler og atomer i meg

forflytter seg samtidig.

Roen senker seg mens jeg hviler øynene på ilden, og blir da var småfolket igjen der de tusler og småspringer i skogkanten. I sekken min ligger ei fløyte og jeg henter den frem og spiller for dem. De liker fløytespill småfolket. Først stanser de opp, lytter og ser. Først spiller jeg vare og langsomme toner, og ettersom tonene går raskere setter de i gang med krumspring og herlig gladdans. Mens jeg sitter der og spiller får jeg nok ett besøk. En stor frodig dame i flagrende gevanter kommer inn i medisinhjulet og setter seg på min venstre side hun også. Hun sier ikke noe, bare er der. Jeg forsøker å få kontakt mens jeg spiller, men kun to store mørke smilende øyne ser på meg. Hun fyller meg med ytterligere ro og styrke.

Dagene, kveldene og nettene går liksom i ett her, det er som om vi befinner oss inne i en "tidsloop" hvor tiden bare ikke gjør seg gjeldende. Søvn er nærmest ikke påkrevd og det blir ikke mange timene i løpet av denne uka, men de få timene jeg har ligger jeg ute på verandaen med en tynn "hals" dratt godt over hodet for å holde myriadene med knott unna.. Elgene rusler i utkanten av torpet og setter sine spor i den blaute skogen. Ekorn springer ivrig opp og ned trestammene mens bark og barnåler skvetter bak dem. Ett annet hyggelig besøk vi hadde var en hel stamme med firfirsler som for ut og inn i steingjerde og under verandatrappa. De under verandatrappa var endog fremme, tok oss rolig i øyesyn og var tilsynelatende ikke skremt av hva de så og hørte.

Og antall arter edderkopper vi ble var har jeg ikke tall på. De var i alle farger og fasonger. Fantastiske skapninger disse vev-mestere.

Like trivelig var det også hver eneste kveld da "Bullruppen" besøkte oss. Bullruppen er kallenavnet vi har på Rugda her oppe. De er gamle kjenninger og har holdt til der så lenge jeg kan huske. Med sine umiskjennelige lyder (vanskelig å beskrive dem) fløy de frem og tilbake over oss ved mørkets (vel det var egentlig aldri skikkelig mørkt) frembrudd.

I forkant av Visionquest`n fastet vi, og utpå ettermiddagen, etter en seremoni i medisinhjulet, gikk vi hver og en ut i skogen for å finne den plass vi skulle sitte på.

Jeg visste før vi kom hit hvor jeg skulle. Jeg skulle til de tre svarte ospene nede i sumpen. Det er ett kraftsted av de sjeldne. Jeg bryter raskt av skogsveien og traverser inn i tettskogen ned mot sumpen. Etter ei stund, ikke langt unna ospene, blir jeg var en stor frosk som sitter mitt i min veg på ei tue i sumpen. Den ser på meg, blunker og gir fra seg ett høylydt kvekk, og jeg får en klar beskjed om at jeg skal ikke til de tre ospene. Frosken bryter av mot høyre og jeg tar til venstre og følger den gjennom sumpen. Etter ca 250-300 meter forsvinner frosken og der står jeg da altså på et sted jeg ennå ikke har oppdaget etter alle disse åra her oppe.

Bakken er overfylt og omkranset av gamle visne (men dog så pene) blader, og når jeg ser meg omkring er dette området sirkelrundt. I utkanten av denne sirkel titter det opp grønne frodige vekster før den tette skogen igjen overtar. Der, på dette sted står det to enorme svarte gamle osper. De står som i en vinkel, sammenvokst nederst og med ei lita glippe mellom stammene videre oppover. På bakken foran i vinkelen står det en stor mosegrodd stein, som bare venter på at jeg skal sette meg til rette. En liten "knagg" stikker fram på den ene ospa, og jeg henger troma pent fra meg der innen rekkevidde, mens jeg klatrer opp på steinen og finner meg en god stilling å sitte i. Jeg veit at her skal jeg sitte time etter time. En unik plassering av denne

steinen gjør at jeg kan hvile rygge inn i vinkelen av de to ospene. Nå er det bare å finne pusten, stillheten og intet.

Det er stille, stille i skogen her nå. Stillheten er kun avbrutt av rasling fra løvet på bakken. Øynene mine følger raslingen og løvet beveger seg. Hurtig forflytning rundt om på området. Nå og da stikker et lite hode opp av løvhaugen og også her er det flust med firfirsler. Rasling og bevegelse blir gradvis borte og det mørkner sakte inne i skogen. Så er det som om jeg heves opp på ett høyere energinivå. Skogbunnen og skogen rundt tar til å gløde. En gyllen varm glød sprer seg rundt, energiene til alt som lever her synliggjør seg. Samtidig manifesterer det seg skygger som beveger seg rundt området. Grå ubestemmelige skygger vandrer rundt. To skygger er på veg mot meg, og etter hvert som de nærmer seg får skyggene konturer og blir tydeligere. Det er to barn, en gutt og ei jente, muligens tvillinger. De ser så triste ut. De kommer og setter seg på bakken foran steinen jeg sitter på. De er kledd i noe som ligner vadmelsklær. De ser på meg med sørgmodige ansikt og jeg spør dem hvorfor de er så triste. Grimete i ansiktet med tårevåte øyne forteller de at de fortsatt leiter etter kjærlighet, noe de savner fra sin oppvekst her oppe i de dype skogene. Hva som egentlig skjer da kan jeg ikke svare på, men jeg fylles av en energi hvorpå jeg sier at de har fått det de søkte nå og ber dem bevege seg mot lyset som blir sterkere og sterkere på min venstre side. De ser på hverandre smiler og går sakte mot lyset for så å forsvinne inn i det. Umiddelbart virker det som om energinivået ytterligere heves, og nå gløder det ikke bare lenger i skogen, det lyser, og alt av liv gir fra seg strålende energi som kan beskrives som et lysende felt, veldig sterkt innerst, så litt svakere før det går over i alle regnbuens farger ytterst i lysfeltet. Det er så utrolig vakkert og jeg kjenner meg som en del av alt rundt meg. Det flyter nærmest i hverandre, som om vi var en og samme masse.

I det jeg synes det er som vakrest, øker nivået ytterligere og jeg hører høye nærmest overjordiske toner. Vakker melodøs sang flyter inn mellom trærne og en dyp brumming/summing kommer fra de store ospene. Fra øst kommer flere blåskimrende lys. Høyreiste "alvefolk" trer frem og jeg kan kjenne dem igjen fra mitt forrige møte. Et sterkt gjensyn og jeg føler en takknemlighet og ydmykhet for dette som jeg ikke klarer å beskrive. Som ved forrige møte er det igjen som om noen kobler en høyspentkabel direkte inn i meg og skikkelsene blir tydelige. De første skritt er tatt og veien ligger klar formidles det.. Ydmykt tar jeg imot beskjedene og svarer at jeg skal gjøre mitt beste for å utføre de oppgaver jeg blir gitt.

I dyp respekt reiser jeg meg og bukker til det høyreiste folk som atter forsvinner blant trærne. Gløden rundt i skogen er så intens at jeg føler som om jeg sitter midt inne i ett bål samtidig som energiene i alt er på samme frekvens. Jeg er skog, jeg er tre, jeg er mose og bar, jeg er vann, jord, luft og ild – jeg er alt.

Tromma hentes ned fra treet og jeg trommer for alt, samtidig som jeg synger med en stemme jeg ikke har, på ett språk jeg ikke snakker.

Etter denne seansen kjenner jeg at tiden er inne til å gå, jeg har fått min visjon og mine beskjeder. Jeg takker skogen og alt for den tid vi tilbrakte sammen denne sommernatt hvor forening fant sted og hvor jeg atter en gang fikk være vitne til naturens sanne ansikt.

Fylt av en hjertegod ro og masse tanker beveger jeg meg gjennom den fuktige sumpen og ut i skogen igjen for å ta fatt på veien opp til torpet. Hvordan kan man dele noe slik, hvordan skal man klare å formidle dette? Spørsmål dukker opp, men jeg lar dem fare for å tillate det å komme av seg sjøl når tiden er inne.

Mangt og mye skjer denne uka her inne i Finnskogen og skulle jeg skrevet om alt hadde det endt opp med ei hel bok.

Jeg vil avslutte denne finnskogepistelen med avslutningsseremonien i medisinhjulet da ilden har brent i fire døgn. Dette blir ett fyrverkeri i tromming, sang og dans og aldri før jeg trommet og sunget som nå. Hvor lenge vi holdt på skal jeg ikke uttale meg om, men det var lenge. Når roen omsider senket seg i medisinhjulet var det en andektig stillhet som rådet og alle deltagere takket stille for seg og forsvant ut av hjulet etter hvert som de var klare.

Klærne mine var gjennomvåte av svette og da var det bare en ting å gjøre. Det ble ett rensende nattbad i tjernet. Forfrisket av badet og fylt med ro, glede og undring kom atter tanken på at her inne i skogen kunne jeg bodd og levd. Men som sagt tidligere, man skal ikke ønske seg inn i dette for å kunne være der, vi har en oppgave å utføre her i vår jordiske tilstand, og den skal vi utføre med respekt og ydmykhet.

Dette var mine opplevelser og det avslutter jeg også med mens jeg sitter her og mimrer fra denne fantastiske uka i finnskogen. Andre må selv av bjøre om de vil dele det de fikk ut av denne uken.

Takk for at jeg får være en del av den store sirkel

Mitakuye Oyasín
Wolf